

Aby se práce stala starostí o svět a bližní

Svátek práce nás letos přivádí k tomu, co koronavirová krize vynesla na povrch: že na světě žije tolik dobrých lidí, že pokrok musí jít ruku v ruce s takovým podmaněním si přírody, které zároveň vyjadřuje úctu, že závisíme jedni na druhých, že jsme zranitelní a že společnost, aby byla lidská, musí být solidární.

10.05.2020

V pandemii vystupují do popředí především profese, které pečují o druhé. Slova vztahující se k „péči“ zaujímají místo v titulcích zpráv: doprovázet, plakat, chránit, naslouchat... Tato situace nás nutí přemýšlet o smyslu a dopadu jakékoli práce. Lépe chápeme, že služba je duší společnosti a že dává smysl i samotné práci.

Práce je totiž více než jen potřeba nebo produkt. Bůh stvořil člověka, „aby pracoval“ a pečoval o svět (Gn 2,15). Práce není trestem, nýbrž přirozenou situací člověka ve světě. Jejím prostřednictvím vytváříme vztah s Bohem i s ostatními a každý se můžeme sám lépe rozvíjet jakožto člověk.

Příkladné reakce tolika profesionálů – věřících či nevěřících – tváří v tvář pandemii ukazují tuto dimenzi služby a pomáhají uvažovat nad tím, že konečným příjemcem jakéhokoli

úkolu nebo práce je někdo se jménem a příjmením, někdo s nezcizitelnou důstojností. Každá práce nakonec v důsledku vede k úloze „pečovat o lidi“.

Když se snažíme pracovat dobře a s otevřeností vůči bližnímu, získává naše práce, ať už je jakákoli, zcela nový smysl, a může se tak stát cestou k setkání s Bohem. Zahrnovat do práce, i do té rutinní, perspektivu osoby znamená proměňovat ji ve službu, která překračuje to nezbytně nutné kvůli vidině příjmu.

Stejně jako v raně křesťanských dobách je nyní silně pocíťován potenciál každého laika, který se snaží být svědkem evangelia mezi svými kolegy tím, že sdílí pracovní nasazení, odhodlání a lidskost uprostřed momentálního utrpení způsobeného pandemií a nejistou budoucností. Každý křesťan je církví a navzdory svým omezením může ve

spojení s Ježíšem Kristem přinést Boží lásku „do krevního oběhu společnosti“ – řečeno přirovnáním, které používal sv. Josemaría Escrivá, který hlásal poselství o svatosti skrze profesionální práci. Také naší prací a službou můžeme zpřítomňovat péči Boha o každého jednotlivce.

Oslava 1. května je také starostí o budoucnost, o pracovní nejistoty v krátkodobém nebo střednědobém horizontu. My katolíci se utíkáme se zvláštní silou k přímluvě sv. Josefa Dělníka, aby nikdo neztratil naději, abychom se dokázali přizpůsobit nové realitě, aby Bůh osvětlil ty, kteří musejí rozhodovat, a aby nám pomáhal pochopit, že práce je pro člověka, a ne naopak.

V nadcházejících měsících nebo letech bude důležité „pamatovat“ na to, co se prožilo, jak o to prosil papež František, a nezapomenout, jak „jsme si uvědomili, že jsme na stejné lodi,

všichni křehcí a zmatení; ale zároveň důležití a potřební, všichni povoláni k společnému veslování“.

Kéž nás letošní 1. květen vede k touze, aby znovuzískaná svoboda po skončení omezení byla opravdu svobodou „ve službě druhým“. Práce se potom stane, jak bylo Božím záměrem od počátku, starostí o svět, na prvním místě pak starostí o lidi, kteří jej obývají.

Mons. FERNANDO OCÁRIZ, prelát
Opus Dei

zdroj: Katolický týdeník

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/aby-se-prace-stala-starosti-o-svet-a-blizni/>
(10.03.2026)